

B'.

Ἡ μία τῶν Σαββάτων ὑποφώσκει νῦν
 προσμειδιᾷ ὑψόθεν ὁ Θεὸς γλυκὺ,
 καὶ ἐπὶ τοῦ αἰθέρος τὸ μεῖδιμα,
 χεόμενον ἐν εἰδεί θείου λυκαυγυῶς,
 σκορπίζει Παραδείσου ἀπαντάσματα
 κ' ἐπιχρυσοῖ τοὺς ὄγκους τῶν λευκῶν νεφῶν
 κ' ἐνῶ λεπτῶς ἐκεῖνα ροδοβάφονται,
 νομίζεις ὅτι θείου αἵματος σταγῶν
 ἐκ τῆς πλευρᾶς χυθεῖσα τοῦ Μονογενοῦς
 κ' εἰς οὐρανοὺς ἀρθεῖσα, ταῦτα πορφυροῖ.
 ὦ σύ, αὐγὴ γλυκεῖα, χάσμα τῆς ψυχῆς,
 χρυσὴ εἰκὼν τοῦ θείου μεριδίσματος,
 χρυσὴ εἰκὼν μελλούσης ἀναστάσεως!
 Χαῖρε, στιγμὴ ἁγία καὶ εὐλογητὴ
 ὅτι ἐν σοὶ ἡ Χάρις ἐπανέτειλεν.

— Ποῦ ὁ Χριστὸς, ὃν εὐσεβεῖς χεῖρες ἐν τῷ μαρ-
 μαρίνῳ ταφείῳ κατέθηκαν; ποῦ ὁ Βασιλεὺς τῆς δό-
 ξης ὁ ἀκάνθη στεφθεὶς, ποῦ ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ τὸ Σταυ-
 ρὸν Αὐτοῦ ἄρας ἐπ' ὤμων; μὴ ἔκλεψαν οἱ ἄπιστοι
 τὸ σῶμα Αὐτοῦ! . . . ὦ, φρίττω ἐπὶ τῇ ἰδέῃ ὅτι
 εὐρηται ἤδη εἰς χεῖρας ἀνόμων! . . . Ταῦτα λαλοῦ-
 σιν ἀλλήλαις ὡχραί, ἔντρομοι, λυσίκομοι αἱ παρὰ τὸν
 κενὸν τάφον ἰστάμεναι Μυροφόροι γυναῖκες καὶ τὸ
 εὐσεβεῖς αὐτῶν ὄμμα ἀποδειλιᾷ ἵνα βυθισθῇ ἐκ νέου
 ἐν τῷ τάφῳ μὴ ἐντελῶς βεβαιωθῇ περὶ τῆς κενότη-
 τος αὐτοῦ! . . .

Ἄλλ' ἰδοὺ αἶρνης σείεται ἡ γῆ καὶ ἡ ἐγγὺς προ-
 κλίνουσα ἰτέα ραντίζει τὴν λαμπερὰν αὐτῆς δρόσον·
 φῶς θεῖον καταλάμπει τὰ βᾶθη τοῦ μνημείου καὶ
 χρυσόπτερος ἄγγελος, τὸ χεῖλος αὐτοῦ ἐλαφρῶ ποδὶ
 θίγων ψάλλει αὐταῖς;

Τὸν Ζῶντα τί ζητεῖτε μετὰ τῶν νεκρῶν;
 τὰ σπάρτα ὁρᾶτε τὰ ἐντάφια·
 δράμετε καὶ τῷ κόσμῳ προκηρύξατε:
 «Θεὸς Υἱὸς ἠγέρθη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς
 τὸν θάνατον νεκρόσας τῶν ψυχῶν ἡμῶν!»

ὦ θεία στιγμή! ὦ ὑπερφυῆς ὀπτασία! ὦ οὐρα-
 νία ἀγαλλίασις! . . . ἄλλ' ἔτι θαμβοῦμεναι, ἀποροῦσαι,
 καταννυσόμεναι καὶ πρηνεῖς πρὸ τοῦ ὀράματος, διε-
 ρωτῶσιν ἀλλήλας διὰ τοῦ βλέμματος μὴ εἶνε ὄναρ
 ἀπατηλόν, τοῦ εὐσεβοῦς των πόθου κήμα;

Ἄλλ' οὐχί! τοῦ ἀγγέλου ἡ λαμπυρίζουσα πτέρυξ,
 ἐλαφρῶς πάλλουσα, προχέει ζεῖδωρον αὔραν θωπεύου-
 σαν τὰ ἀγνὰ αὐτῶν μέτωπα καὶ ζωογονοῦσαν τὰ τα-
 πεινὰ τοῦ λειμῶνος ἀνθύλλια . . . καὶ αἱ γλυκεῖαι
 ψάλτραι τῆς αὐγῆς καὶ τοῦ ἔαρος, αἱ ἀηδόνες, ἀφεί-
 σαι τὰ παχέα τῶν δασῶν των φυλλώματα, περιέπταν-
 ται ἐν σμήνῃ περὶ τὸν ζωήρροντον τάφον, τὸν ἄρωμα
 λιθάνου ἀποπνέοντα, καὶ ἐπαναλαμβάνουσιν, ὡς μυ-
 ρίαι καλλιφῶνοι ἡχῇ, ἐν τῇ μελιχρᾷ αὐτῶν ἐωθινῇ
 ᾠδῇ, τὰς λέξεις τοῦ ἀγγέλου.

Οὐχί, δὲν εἶναι ὄναρ ἀπατηλόν, εὐσεβεῖς Μυροφό-
 ροι! εἶναι ὑπᾶτη ἀλήθεια. . . ἄλλως ἢ φύσις οὐδε-
 μίαν θὰ ἐνέφκινε χαρὰν, οὐδέ θὰ ἀπῆχει τὸ θεῖον ἄγ-
 γελμα διὰ τοῦ ἀψευδοῦς τῶν πτηνῶν στόματος.

Καὶ ἰδοὺ, τὸ ὄμμα ὑψοῦσαι, θεωροῦσι μορφήν ἐτέ-
 ραν, μορφήν ἁγίαν, οἶονεῖ ἐκ φωτός καὶ ἄερος πλά-
 σθεῖσαν, ἣν περιβάλλει ἱερὸς σέλαος στέφανος· ἐν ᾧ
 τὰ χιονώδη αὐτῆς κράσπεδα σείει ἡ αὔρα ἐλαφρῶς,
 εἰκάζει λευκῇ αἰθερίᾳ νεφέλῃ ἐκ θαύματος λαβούσῃ
 ἀνθρώπου σχῆμα, ὅπερ πρὸς αὐτὰς ἀφόφως χωρεῖ. . .
 ἡ χεὶρ ἡ τεταμένη καὶ εὐλογοῦσα φέρει τύπον ἡλου! . .
 ὦ, εἶναι ὁ Χριστὸς, ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς! Πίπτουσιν
 ἐκ νέου πρηνεῖς πρὸ Αὐτοῦ αἱ Μυροφόροι ὧν θεοῦται
 ἡ ψυχὴ δεχομένη τῆς λαλιᾶς Του τὸν ἄφραστον ἥχον,
 ὁ ἥλιος παιδρὸς ἐπὶ τοῦ αἰθέρος ἀνυψούμενος, παρί-
 στησι μυστικῶς τῆς πεπτωκυῖας ἀνθρωπότητος τὴν
 ἀνέγερσιν καὶ δι' ἀπείρων βραίνει ἀδαμάντων φωτὸς
 τὴν θείαν σκηνὴν τῆς στιγμῆς ἐκείνης, τὰ δένδρα
 κλίνοντα ὑπὸ τὰ πνεύματα εὐλαβῶς προσκυνοῦσι καὶ
 αἱ ἀηδόνες διαλαλοῦσιν ἔτι ἀρμονικῶς τὴν χαρμόσυ-
 νον τοῦ ἀγγέλου ᾠδὴν!

«Χαῖρε ἡ γῆ! ἀνέτειλεν ὁ ἥλιός σου πάλιν·
 χαῖρε ἡ γῆ τῆς συμφορᾶς τὸ κράτος κατελύθη·
 ὦ ἀνθρωπότης! ἡ Ἐδὲμ σ' ἀνοίγει τὴν ἀγκάλαν,
 ὦ ἀνθρωπότης! θάρρηδον καὶ πιστεύσον καὶ ζῆθι!»

Καὶ τώρα ὅτε εἰκοδι διέσπευσαν αἰῶνες
 θνητὲ ἀθάνατε! αὐγὴ ὁπότεν ἀνατέλλῃ,
 καὶ ψάλλουν αἱ καλλιφῶνοι τοῦ δάσους ἀηδόνες,
 τῷ Ἀναστάντι ἐν αὐγῇ λατρείας ψάλλουν μέλη.

Θνητὲ ἀθάνατε! καὶ σὺ εἰς πάντα τὸν αἰῶνα,
 ὁπότεν λάμπῃ ἡ αὐγὴ καὶ μεδιᾷ ἡ φύσις,
 ὁμοῦ μὲ τὴν καλλιφῶνον τοῦ δάσους ἀηδόνα,
 τὸν Ἀναστάντα ἐν αὐγῇ ἀνάμελπον ἐπίσης!

Καὶ ἀτενίζων σήμερον τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας
 ὁπότεν σοὶ προσμειδιᾷ χρυσὴ Ἀθανασία,
 διὰ φωνῆς ἀνάμελπον ἀκόμη γλυκυτέρας·
 Ἀθανασίας εἶν' αὐγὴ τοῦ Πάσχα ἡ πρώτη.

ΣΟΡΗΝΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΣΙΩΤΟΥ.

ΗΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

III.

— Ἦκουσα κρότον τὴν νύκτα αὐτὴν εἰς τὸ δω-
 μάτιόν σου καὶ ἦλθον νὰ ἰδῶ τί ἔχεις.

— Δὲν ἐκοιμήθην ἡσύχως.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἤνοιγες τὴν θύραν τοῦ δωμα-
 τίου σου.

— Εἶχα κλείσει τὸ παράθυρον.

— Διατί δὲν ἐκοιμήθης καλῶς;

— Ἦξεύρει κανεὶς ποτὲ διατί δὲν δύναται νὰ κοι-
 μηθῇ καλῶς;

— Μήπως σὲ ταράσσει ἡ ἀπόφασις τοῦ πα-
 τρός σου;

— Ὅχι δὲ, δὲν μὲ ταράττει.

— Ἐμὲ ὅμως μὲ ταράσσει, καὶ πολὺ μάλιστα.

* Ἰδε ἀριθ. 22 σελ. 429—431.

Καὶ ἐγὼ δὲν ἐκοιμήθην τὴν νύκτα ταύτην, οὐχὶ σκεπτομένη ἡμᾶς, ἀλλὰ σέ. Ἐάν ἡ Διελέτ σέ τρομάζῃ, ἐάν νομίζῃς ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇς νὰ ζήσῃς ἐδῶ . . . μέχρις οὗ ὑπανδρευθῇς, πρέπει νὰ μᾶς τὸ εἰπῇς ἐλευθέρως· ἀκόμη δὲν ἀπεφασίσαμεν τίποτε καὶ ἐπομένως θὰ καταπεισῶ τὸν πατέρα σου νὰ μὴ δεχθῇ.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γείνη. Μὴ κάμετε αὐτῷ μητέρα, σὰς παρακαλῶ διότι θὰ ἦτο τρέλλα.

— Οἱ γονεῖς ὀφείλουν νὰ θυσιάζωνται διὰ τὰ τέκνα των καὶ ὅχι τὰ τέκνα διὰ τοὺς γονεῖς.

— Δὲν εἶναι ποσῶς θυσία δι' ἐμέ νὰ δεχθῶ νὰ μένω εἰς τὴν Διελέτ.

— Ἀλήθεια;

— Ἀληθέστατα.

— Ὅμιλεις κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σκεπτομένη περὶ τοῦ γάμου σου;

— Γάμου μου! Ὅχι ποσῶς, δὲν σκέπτομαι διόλου περὶ τοῦ γάμου μου! Ὅχι ποσῶς, δὲν σκέπτομαι περὶ τοῦ γάμου μου ἀλλὰ σὰς καὶ ἐμέ. Εἶναι ποτὲ κανεὶς βέβαιος ὅτι εἰς γάμος εἶναι δυνατόν νὰ γείνη, ἐνόσω δὲν εἶναι τετελεσμένον γεγονός!

— Τί λόγια εἶναι αὐτὰ τὰ ὅποια λέγεις;

— Ὅμιλῶ ὡς πρόσωπον ἔχον σωστὰ τὰ συλλογικά του καὶ ὅχι ὡς τρελλοκόριτσο.

— Χθὲς ἐφαίνεσο πλήρως πεποιθήσεως δι' ὅσα μᾶς ἔλεγες.

— Ἄ ἐκεῖνο ἦτο χθὲς!

— Καὶ τί ἔτρεξεν ἀπὸ χθὲς ἔσθια μὲ σήμερα;

— Ἡξεύρετε καλῶς ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συνέβῃ τίποτε.

— Φαίνεται ὅτι ἐταράχθης καὶ αὐτὸ σ' ἐμπόδισε νὰ κοιμηθῇς. Ἡ νύξ πολλάκις εἶναι κακὸς σύμβουλος, δὲν πρέπει νὰ συγκινηθῇ κανεὶς ἀπὸ τὰς φαντασιοπληξίας τὰς ὁποίας φέρει ἡ ἀϋπνία, διότι εἶναι πολλάκις πολὺ ὑπερβολικαὶ ὡς τὰ φάσματα τῆς σκιᾶς πολλάκις. Εὖρες λοιπὸν ὅτι ὑπάρχουν δυσκολίαι διὰ τὸν γάμον σου;

— Μάλιστα.

— Σπουδαίει;

— Σπουδαιόταται.

— Δὲν θέλω νὰ ἐρωτήσω . . .

— Σὰς παρακαλῶ, ἀφήσωμεν αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον.

— Καὶ εἰς ποῖον θὰ ἐμπιστευθῇς τοὺς πόρους σου ἐάν μὴ εἰς τὴν μητέρα σου; Δὲν σκέπτεσαι ποῖα λύπη εἶναι δι' ἐμέ νὰ ὑφίσταται μυστικὸν μεταξὺ ἡμῶν, τὸ πρῶτιστον μάλιστα τοῦ βίου μας; Θέλεις νὰ ὑπανδρευθῇς, μέχρι σημείου τινος δὲ ἀνέλθον ὑποχρέωσιν, καὶ δὲν ἡξεύρω ποῖον ἐξέλεξες καὶ ἂν εἶνε ἄξιός σου. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα κατέκρινον ἐμαυτὴν σκεπτομένη ἐάν φρονίμως ἐπραξά νὰ σοὶ ἀφήσω τὴν ἐλευθερίαν. Ναί, ὑπῆρξα τρυφερά, εἶχον ἀδυναμίαν πρὸς σέ, ἀλλὰ φρόνιμος καὶ σώφρων, . . . ἀμφοβέλλω. . .

— Ὑπῆρξατε ἡ καλλιτέρα, ἡ ἀρίστη τῶν μητέρων.

Καὶ ἀναλυθεῖσα εἰς δάκρυα ἡ Σωσάννη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς αὐτῆς σφιγγούσα αὐτὴν μετὰ νευρικοῦ σπασμοῦ.

— Θὰ σὰς ἐξομολογηθῶ τὰ πάντα . . . ἐφιθύρισε διακοπτομένη, ἀλλ' ἀργότερα, ἀφήσατέ με νὰ ἐκλέξω τὴν κατάλληλον ὥραν . . . ὅχι τώρα . . . σὰς παρακαλῶ, μητέρα, ὦ! σὰς παρακαλῶ, μὴ μὲ ἐπιπλήξετε . . . φιλήσατέ με . . . ἀγαπᾶτε με . . .

Καὶ ὑπὸ τὰς θωπείας τῆς μητρὸς, ἐπανέλαβε τὴν γαλήνην, τὰ δάκρυα αὐτῆς καθησύχασαν καὶ καταπνίγουσα τοὺς λυγμούς, οἱ ὅποιοι ἐτάρασσον σπασμωδικῶς τὰ χεῖλη αὐτῆς προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

— Βλέπετε; εἶπεν, εἰμαι ἀνότη, εἶχατε δίκαιον, ἡ νύξ εἶναι κακὸς σύμβουλος καὶ τὰ πάντα τὰ μεγαλοποιεῖ, ἐκοιμήθην κακῶς καὶ εἰμαι νευρική.

— Δὲν εἶναι ὅμως σήμερον ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν κοιμᾶσαι ἀνησυχῶς, ἐγὼ τὸ παρετήρησα πολλάκις, καθὼς ἐπίσης παρετήρησα ὅτι πολλὰ πράγματα καὶ συνθήκαι σου ἤλλαζον, ἐγενεας ὡρὰ, φαίνεσαι ὡς ἀδιέχτοτος, ἔχεις κατὰ τὸ ὅποιον προσπαθεῖς νὰ μὲ ἀποκρύψῃς.

— Ἦμην ὀλίγον ἀνήσυχος ἐμπερίστατος καὶ τίποτε περισσώτερον.

— Τώρα ἐννοῶ τὰς μεταβολὰς αὐτὰς τὰς ὁποίας δὲν ἠγνόουν καὶ αἱ ὁποῖαι μ' ἔκαμον νὰ ζητῶ τὴν ἀφορμὴν χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ εὕρω τίποτε λογικόν. Διότι ἐπὶ τέλους κατόπιν τοῦ βίου τὸν ὅποιον διερχόμεθα ἐδῶ, εἰς αὐτὸν τὸν καλὸν τὸν ἀέρα, πρέπει νὰ ἔχῃς καλῶς τὴν ὑγίαν.

— Καὶ θὰ γείνω ὑγειεστάτη, θὰ ἰδῇτε.

Ἡγέρθη ἐκείνη ἀλλ' ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην.

— Νὰ σέ τακτοποιήσω τὰ μαλλιά σου, εἶπεν, καθὼς ὅταν ἦσο μικρὰ ἀκόμη. Παρατήρησε, ἰδὲ ἐκεῖ μαλλιά ἄνω κάτω. Εἶναι λογικόν, σέ παρακαλῶ, νὰ ἀφήσῃς τὰ μαλλιά σου εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

Μετὰ τὸ πρῶγευμα θὰ μετέβαινον εἰς ἐπίσκεψιν τῆς οἰκίας τὴν ὁποῖαν θὰ ἐνοικίαζον ἐν Φλαχμμαμβίλ ὅπως ἴδωσιν ὁποῖα ἐπιπλα πρέπει νὰ φροντίσωσιν. Ἡ κόμῃ ἀπέειχεν ἡμίσειαν ὥραν ἐκ Διφλέτ, ἡ Σωσάννη ὅμως κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν παρεκάλει τὴν μητέρα αὐτῆς νὰ μείνῃ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ. Ἡσθάνετο ἐαυτὴν λίαν κεκοπιακυῖαν, ἐκτάκτως καταβεβλημένην, μᾶλλον κατὰ τὸ πνεῦμα ἢ τὸ σῶμα, ἐπεθύμει δὲ νὰ εἶνε μόνη ὅπως σκεφθῇ ἐν ἡσυχίᾳ καὶ λάβῃ ἀπόφασιν τινα.

Ἐκῆθησεν ἐπὶ τῆς προκυμίας καὶ ἐκεῖ εὗρέθη ἐν ἀπολύτῳ μοναξίᾳ, ἀνευ ἄλλης διασκεδάσεως πλὴν μόνου τοῦ μονοτόνου φλοίσβου τῶν κυμάτων τὰ ὁποῖα ἐθαύοντο κατὰ τῶν ἐκ γρανῆτου βράχων. Πρὸ αὐτῆς τὰ βλέμματά της ἐδουλοῦντο ἐν τῷ ἀπείρῳ ὀρίζοντι τῆς θαλάσσης. Ἐκεῖ καθημένη δὲν ἦτο πλέον ἡναγκασμένη νὰ συγκρατῇ ἐαυτὴν, μολονότι δὲ

λίαν ἀπηλπισμένη, μεγάλην ἡσθάνετο ἐλάτρυνσιν ἤδη ἡδύνατο ἐλευθέρως ν' ἀτενίσῃ εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆς καὶ νὰ βολιδοσκοπήσῃ αὐτήν, νὰ κρίνῃ ἡσύχως τὴν κατὰστασιν, ἣν ἐδημιούργησεν ἑαυτῇ καὶ νὰ εὕρῃ τὸ μέσον ὅπως λυτρωθῇ αὐτῆς, ἐὰν μέσον ὑπῆρχεν.

Ἐπεθύμησε τὸν πλούτον, τὸν ἀβρόν καὶ πολυδάπανον βίον, τὴν πολυτέλειαν, τὴν λαμπρότητα καὶ ὅμως κατάντησεν εἰς πτωχείαν, εἰς τὴν ταπεινωτικὴν μετριότητα, εἰς τὴν καχεκτικὴν καὶ πνιγερὰν ὑπαρξίν ἀπλῆς πολιτίδος. Νὰ ἔχῃ μόνον τέσσαρας χιλιάδας φράγκων εἰσόδημα, κατοικίαν ἐν Μπατινιόλ, σύζυγον ὑπέλληλον, τέκνον! Ταῦτα λοιπὸν θὰ ἦσαν τὰ ἀποτελέσματα τοῦ πλουτοῦ συζύγου, ὃν ὠνειροπώλησεν;

Οὕτω λοιπὸν δωρεὰν κατέστρεψε τὸν βίον αὐτῆς ὥσεί, ἐν τῇ δυστυχίᾳ αὐτῆς, εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάσῃ τὴν νεότητά καὶ τὴν ὥραιότητά αὐτῆς εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος. Τεταραγμένη δὲ καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς, μὴ βλέπουσα ἄλλ' ἢ μόνον τὸ ἐπεθύμει, ἐχάρη ἐπὶ τῇ ἐγκυμοσύνῃ αὐτῆς, φρονούσα ὅτι ἦτο τὸ μόνον καὶ ἀλάνθαστον μέσον, ὅπερ θὰ ἐξησφάλιζε τὸν γάμον αὐτῆς καὶ θὰ κατενίκα τὰς ἀντιστάσεις τοῦ κ. Ροσσῆ, οἰκιδήτοτε κῶν ἦσαν.

Ἦδη ἐπὶ πύσον καιρὸν θὰ ἡδύνατο εἰσέτι νὰ κρύψῃ τὴν ἐγκυμοσύνην αὐτῆς; Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἡ ὁποία ἀνησυχεῖ καὶ καθησύχαζε μόνον διότι ἠνέγκραζεν ἑαυτὴν νὰ καθησυχάζῃ δὲν θὰ ἤργει βεβαίως νὰ ἐρευνήσῃ πέραν τῶν δικαιολογήσεων, ἃς ὅπως καταπίσῃ ἑαυτὴν ἐφεύρισκε. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν, ἡ ὁποία ἦτο πιθανὸν νὰ εἶναι ἡ ἐπιούσα ὥφειλε νὰ λάβῃ ἀπόφασιν τινα. Ἄνευ λοιπὸν ἐνδοιασμοῦ, ἀλλ' ἐν τὸλμῃ, ἄνευ ὑποκριτικῆς συμπεριφορᾶς πρὸς ἑαυτήν, ἄνευ ἀνάνδρου οἴκτου πρὸς οὐδένα ὥφειλε ν' ἀποφασίσῃ ὅ,τιδήποτε.

Ἦτο ἀδύνατον τοῦ λοιποῦ νὰ γείνῃ σύζυγος τοῦ Καμίλλου, οὐδέποτε θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τοιαύτην θυσίαν, διότι θὰ ἦτο τοῦτο ἡ ἐκμηδένισις πάντων τῶν ὀνείρων αὐτῆς, ἡ ἀπάρνησις πασῶν τῶν πεποιθήσεων αὐτῆς, αὐτὸ τοῦτο ἡ αὐτοκτονία τοῦ ἔρωτος αὐτῆς. Ἐὰν ὑπανδρεύετο τὸν Κἀμίλλον πλούσιον καὶ οὕτω συμμετεῖχε τοῦ λαμπροῦ βίου, δι' ὃν εἶχεν ἀνατραφῇ, ἐγίνωσκε καλῶς καὶ ἡσθάνετο ὅτι θὰ τὸν ἡγάπα πάντοτε. Ἐὰν ὅμως ὑπανδρεύετο μικρὸν ὑπέλληλον καὶ συνεμερίζετο τὸν μέτριον βίον αὐτοῦ, ὅστις θὰ ἦτο ἡ συνέχεια τῶν ἀθλιότητων, εἰς ἃς ἐκωλύθη ἡ νεότης αὐτῆς, ἡσθάνετο ὅτι ταχέως θὰ ἐπληροῦτο πρὸς αὐτὸν ἀηδίας.

Ἦτο ἀποφασισμένη νὰ ἀποβῇ πᾶν αἶσθημα ἀξιοπρεπείας, νὰ ὁμολογήσῃ τὸ σφάλμα της, νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς περιπτώσεως ταύτης διὰ νὰ καταστῇ ἐλευθέρη καὶ ν' ἀποδεχθῇ ἐκ τοῦ προστυχόντος τὴν πολυτέλειαν καὶ χλιδήν, ἣν ὠνειρεύετο ἐκ συζύγου. Μήπως δὲν ἦτο ἀρκούντως ὥραία, ὀξύνους καὶ θελκτικὴ, ὥστε νὰ μὴ ναυαγήσῃ οἰκτρῶς ἐκ τοῦ μέρους τούτου, ἀλλὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν περὶ πλούτου

φιλοδοξίαν αὐτῆς; Ἀλλ' ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς πῶς θὰ ἐδέχοντο τὸ αἶσχος τοῦτο; Καὶ αὕτη δὲ αὕτη πῶς θὰ τὸ ἐδέχετο;

Κάλλιον ὁ θάνατος! Ἡ λέξις τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰπεῖ εἰς τὸν Κἀμίλλον χωρὶς νὰ ἐρμηνεύσῃ ἀπόφασιν ὀριστικὴν, ἐπανήρχετο εἰς τὸν νοῦν αὐτῆς καὶ ἐπεβάλλετο μέλιστα.

Μήπως ὑπῆρχε δι' αὐτὴν ἄλλη ταύτης διέξοδος; Τὸ πνεῦμα αὐτῆς δὲν διέβλεπεν καὶ ἡ καρδιά της δὲν ἀπεδέχετο ἄλλην.

Θὰ ἦτο τοῦτο πτῆσις πρὸς κρείσσονα κόσμον, πρὸς διαυγεῖς ἐκτάσεις ἔνθα ἀνέμενεν αὐτὴν αἰωνία ἀνάπαυσις. Δὲν θὰ ἦτο οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ μόνη ἀπελθούσα οὕτως οἰκειοθελῶς εἰς τὰς αἰωνίους μόνας, νέας, ὥραϊα καὶ ἡγαπημένη. Πλέον ἢ ἀπαξ εἶχεν ἀκούσει γινόμενον λόγον περὶ αὐτοκτονίας ἀκατανοήτου διὰ τὸν ἀπλοῦν κόσμον, περὶ ὥραιων νεανίδων ἀπηλπισμένων, ὧν προσεπλάθουν νὰ ἐξηγήσῃσι τὸ τραγικὸν τέλος διὰ τῆς πλήρους ταύτης λέξεως, τῆς πολλὰ λεγούσης τῆς λέξεως: ἔρωτος. Θὲν θὰ εἶχε μικρότερον θάρρος τῶν θυμάτων ἐκείνων τοῦ βίου τὰ ὁποῖα ἦττον αὐτῆς ἀπηλπισμένα ὡς πρὸς τὸ παρόν, ἔχοντα δὲ πρὸ αὐτῶν μέλλον κρείσσον τοῦ ἑαυτῆς, εἶχον ἐν τούτοις τὸ θάρρος νὰ ἀποθάνωσι διὰ ν' ἀποφύγῃσι τὸ βδέλυγμα ὑπάρξεως ἀναξιοπρεποῦς. Τὸ θάρρος τοῦτο καὶ αὕτη θὰ τὸ εἶχε καὶ κατὰ τὴν ψυχολογικὴν στιγμὴν θὰ ἡδύνατο νὰ διατηρήσῃ ὑπερήφρον ἀφοβίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

(Μετάφρασις Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑταιρεία τῶν Μεσαιωνικῶν Ἑρευνῶν.

Ἐν τῷ προτέρῳ φύλῳ παρέσχομεν περιλήψιν τῆς εἰσιτηρίου προσφωνήσεως εἰς τὸ ἱστορικὸν τμήμα τῆς Ἑταιρείας τῶν Μεσαιωνικῶν ἑρευνῶν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Μ. Μαρούλη κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτοῦ τῆς 21 μαρτίου, ἐνταῦθα ἐκτιθέμεθα περιλήψιν, ὧν εἶπεν ἐν τῷ εἰσιτηρίῳ αὐτοῦ ὁ κ. Α. Τουργούτης, ὅστις θέμα τοῦ λόγου αὐτοῦ ἔλαβε τοὺς Ἀκριτάς καὶ τὰ ποιήματα τοῦ ἀκριτικοῦ κύκλου. Ἀναπτύξας δὲ τὸ ἱστορικὸν, οὕτως εἶπεν τῶν ἁσμάτων τοῦ ἀκριτικοῦ λεγομένου κύκλου, ὧν ἱκαναὶ ἐκδόσεις ἐγένοντο ὑπὸ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τοῦ κ. Πολίτου, ὁμιλεῖ περὶ τριῶν ἐκδόσεων ἁσμάτων τοῦ εἰδους τούτου, ὧν τὴν μὲν ἤκουσεν ὁ ἀγορητὴς πρὸς εἰκοσαετίας ἐν Καππαδοκίᾳ, ἀλλὰ δὲν σῴζεται νῦν, αἱ ἄλλαι δὲ δύο ὑπεβλήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κ. Τουργούτη κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῷ Ζωγραφεῖῳ ἀγῶνι τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, εἰς ὃν καὶ ἄλλα τοιαῦτα πρότερον ὑπεβλήθησαν. Τὸ ἕτερον δὲ τῶν ἁσμάτων τούτων παραβάλλει ὁ κ. Τουργούτης πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Ἰωαννίδου κατὰ τὸ 1870 ἐν τῇ «Ἱστορίᾳ καὶ Στατιστικῇ τῆς Τραπεζοῦντος» ἐκδοθὲν, εὐ-